

صدرت و ادم نشان ای دل عمر زدن
نیستی اکت ز حال با دود چا بادینه
اصنی صدر ز نشیری ریشیاری علی

باز میگوید در ویران غم زنی
رفت چندی ره کنن آب زم زمی
است باشی جام می را بر سپهر حمیز

عیر پوشده آتم ز خط یار و ل
بختیاریان خوام بسوی او کرم
بنای صبر دم برده از عمر نهاد
مرا ز خون سرکش پسخ روی عیش
بخار خاکی که چه باز در بنام
بود شکایت آنه ز روز کار و رن
روی عشق تان اصنی کشید علی

نیم خالیه پرور شود بهار و ل
چو یک می کرم نیت اشیا و ل
بنای عمر نبایت بی مدار و ل
برویم آمده روزی هزار بار و ل
ز بر سو ختم آسشت و حار و ل
شکایت مدام ز روز کار و ل
بنوده میسج بلای چو اطار و ل

گر بر باد و موسم کل من کند کسی

بیزانکه ترک باد و کلکون کند کسی

در یاکشان نیکد عشق ترا که	مگر قبح ز کشتی کردون کند که
خوام نشان راه حدیث فراق را	در اسپهان قصه مجنون کند که
کویند عشق ز هست دو اسیر باغ	در حیرت کج رسد و چون کند که
روزی که بودیل سرشکم روان از	میخواستم نظاره چون کند که
منظور دیده شاه معینت بر کجا	در شمس آب کل نظر ازون کند که
دل خاتم و فاطمه بست تو صبی	ترسم ولی ز دست تو پروان کند که

آغاز شبست آن خط مشکین که تو داری	بمان آن غیب سیم که تو داری
کلهر سنا غنچه لب لاله عذارا	بس طرفه بهاری چه رایح که تو داری
ای قاعده رسم و فکر ده فراموش	این هم چه پرست چه امین که تو داری
شذرف تو خار کمره گلهای پریشان	داری دل جمعی چه دلست این که
شور دل فریاد و شانه چه توان کرد	دارد نمک خنده شیرین که تو داری
بز جاسیه جای مر و از مجلس ندان	اینجا دل بس کشته بنشین که تو داری